

En karma cowboy.

Foto: Steen Møller Rasmussen.

Manden der altid skrev

DOKUMENTARFILM:

»Onkel Danny – portræt af en karma cowboy« er underholdende og informativ.

AF EBBE IVERSEN

Dankortet kan umuligt være opkaldt efter Dan Turèll, for kortfattet var han mindst af alt.

Tværtimod flød ordene fra ham i en konstant, hyperaktiv strøm, og i sit alt for korte liv – han var kun 47 år, da han døde af kræft i 1993 – nåede han dels at få skabt en gigantisk litterær produktion i form af både lyrik, avisklummer og kriminalromaner, dels at blive en markant performer med sine sorte negle, sit intense blik og sin tørre, rytmisk kantede måde at læse op på.

Han var en excentriker, der med kollegaen Suzanne Brøgger's ord »markedsførte sig selv som et produkt«, og han var en sammensat personlighed, som var demonstrativt anti-élitær og køligt folkelig på en facon, der virkede mere bevidst end naturlig. Han solidariserede sig med det populære og hyldede hellere Anders And end Shakespeare, men alligevel kunne man finde antydninger af en vis misantropisk arrogance hos ham. I sin kerne forblev han gådefuld.

Først og fremmest havde Dan Turèll et utroligt drive som forfatter – ligesom hår og negle vokser på os andre, voksede ordene ud af ham – og med inspiration fra folk som Jack Kerouac og Allen Ginsberg besad han en fænomenal

sproglig veloplægthed. Der fandtes næppe ord, som han ikke kendte, men til gengæld kendte han en del ord, der ikke fandtes, og som han brugte i et livslangt manisk og messende litterært ritual, der på én gang favnede tilværelsen og holdt den på afstand.

Altså en dybt fascinerende person, sky og kejtet og mediebevidst og provokerende, som man får meget at vide om i Lars Movin og Steen Møller Rasmussens eminente dokumentarfilm »Onkel Danny – portræt af en karma cowboy«. Helt i hovedpersonens ånd flintrer filmen hvileløst af sted uden af den grund at blive rodet og overfladisk – eller for den sags skyld benøvet og ukritisk – og der bliver sagt mange gode ord om Dan Turèll af kloge folk som Kristen Bjørnkjær, Peter Laugesen, Klaus Lynggaard og ikke mindst den roligt velformulerende Asger Schnack.

Vi kommer selvfølgelig også rundt om opvæksten i Vangede, som moderen Inge Turèll beretter muntert om, og vi ser en række gamle klip med den dynamiske forfatter selv, spyende ord fra sig i en hidsig form for raspende synkoper.

Der er så meget interessant at fortælle om denne mærkelige mand, at »Onkel Danny« i og for sig gerne måtte have været længere. Men ligesom Dan Turèlls liv slutter den, før der er nogen som helst risiko for, at den begynder at blive lidt kedelig. Respekt!

»Onkel Danny – portræt af en karma cowboy«: Dansk dokumentarfilm, instrueret af Lars Movin og Steen Møller Rasmussen. Længde: En time og ti minutter. Censur: Ikke oplyst. Grand Teatret i København, Øst for Paradis i Århus og Café Biografen i Odense.

ebbe@berlingske.dk